

JAGT

VILDT & VÅBEN

40
Ekstra Sider
Større
Format

Nr. 32 · 2019

14. ÅRGANG

INDBYGGET LYDDÆMPER
KÆMPETEST AF
BLASER SILENCE

NY DILLE
KLAPJAGT
PÅ LERDUER

HUNDETRÆNING
MARKERING OG
APPORTERING

Sensommerens storvildt GÅSEJAGT

BUEJAGT
SÅDAN GØR DU

VÅBEN
RØDHÅREDE BØSSER

VILDSVIN
DE SVENSKЕ MULIGHEDER

Nr. 32 • 14. årgang • 2019 • 75,95 kr.

BK 11.07.19 - 07.08.19

Pris 75,95

5 701837 007242

00032

BK returløse 32

MUFLON I DE HVIDE BJERGE

Bjergskud, blyfri og betagende. Den spanske jagt er mere relevant end nogen sinde tidligere, og når den foregår i nationalparkerne, er der styr på alle detaljerne.

TEKST: STEEN ANDERSEN
FOTO: ANTONIO TERUEL OG KRZYSZTOF SIENIAWSKI SAMT FOTOMICAR, NEFTALI OG REINHOLD LEITNER/SHUTTERSTOCK

DET VAR ET DÅRLIGT SKUD

Jagtguiden og outfitteren ved min side har den modsatte opfattelse. Men jeg har sigtekikkerten skruet op på 12 gange forstørrelse og kan se på den flygtende muflon, at den har skader i højre side af hovedet.

Den styrter. Jeg skyder straks igen. "Man kan kun såre et dyr én gang," kan jeg atter høre den gamle PHer fra Zimbabwe forklare mig for tyve år siden, da jeg var ganske ny riffeljæger. Jeg gør, som han forklarede mig dengang. Jeg er aggressiv. Konsekvent. Skyder heller tre skud for meget end et for lidt.

Muflonen vælter. "Den er færdig," konstaterer Antonio Teruel ved min side.

Vi står i de smukkeste, vildeste spanske bjerge, man kan forestille sig i landets største nationalpark og har netop taget livet af en af de stærke gamle muflonvæddere, som vi har holdt øje med de sidste fire timer.

BJERGJAGT

Spanien er et fortræffeligt jagtland. Det ligger blot få timers flyvning fra en dansk lufthavn, flybilletterne er billige, og adskillige af flyselskaberne er i stand til at modtage jægere, der medbringer våben.

De spanske myndigheder hilser også tilrejsende jægere velkomne, og den administrative del af en flyrejse med våben

er ganske overkommelig. Jeg har testet systemet over et lille årti og i fire forskellige lufthavne uden at have oplevet problemer af nogen art.

Det er bjergene, der trækker. De findes så godt som overalt i det store sydeuropæiske land, og hver landsdel har sine særlige bjerge, der byder enhver tilrejsende jæger trods, så det er en fornøjelse.

I nord er der Pyrenæerne og et strejf af de Europæiske Alper. Her kan man jage især gemser og kronvildt.

I den centrale del af Spanien tiltrækker især Gredos bjergene sig jagtlig opmærksomhed ved at være vilde, vanskelige og hjemsted for den ene (*Capra pyrenaica victoriae*) af de to forskellige underarter af stenbukke, som forekommer i Spanien.

Længere mod sydøst – og familievenligt tæt på det indbydende Middelhav – findes atter andre bjergmassiver, som lægger skråninger og raviner til de tre forskellige varianter af den anden stenbukkeunderart (*Capra pyrenaica hispanica*), som forekommer i Spanien.

Således er her fire varianter af den iberiske stenbuk, muflon, gemse og mankefår at efterstræbe i de smukke bjerge samt de samme fire hjortearter, som vi kender fra Danmark og i tilgift hertil også vildsvin. Derfor er de spanske bjerge en fysisk og jagtlig udfordring, som man alt for nemt bliver afhængig af.

Og da især jagten her i Cazorla, hvor Femi Garcia, Antonio Teruel og jeg nu er på vej frem til den forenede muflon.

BLYFRI FORVALTNING

"Vi tillader kun blyfri riffelammunition," forklarer Teresa Moro, der er direktør for den over 2000 km² store Cazorla National Park. Vi møder hende efter jagten midt i reviret på terrassen på det fine gamle Hotel Parador de Cazorla. "Vi har en stor og stærk bestand af forskellige rovfugle og ådselsædere, som nyder godt af alle de kadavere, som jægerne opfordres til at efterlade ude på reviret," forklarer direktøren, og henviser til en række videnskabelige undersøgelser. De påviser helt entydigt, at rovfugle optager det bly, der aflejres i jagtskudte dyr. Bly er giftigt og for at undgå at forgifte parkens fugle, er det ikke tilladt at anvende blyholdig riffelammunition hverken her eller i nogle af landets øvrige nationalparker.

Siden 2009 har jeg helt rutinemæssigt anvendt blyfri riffelammunition og har udelukkende gode erfaringer med disse nyere projektiler. Men i denne omgang har jeg ladet mit eget våben blive hjemme for at leve mig ind i en stadig stigende trend, der går i retning af at undgå det, som konsekvent omtales som det administrative bøvl med myndigheder og luftfartsselskaber, for i stedet at anvende en lejret riffel på destinationen.

GOD RIFFEL

Derfor er jeg bevæbnet med Antonio Teruels .270 Weatherby Magnum i en helt moderne udgave med tysk kvalitetsoptik på toppen. Det er en glimrende riffel. Antonio har jeg kendt i snart mange år og stoler på såvel ham som hans indskydning og ikke mindst på hans valg af – blyfri forstås – ammunition.

Inden selve jagten har jeg tilpasset kikkerten til mit øje, afprøvet aftrækket, tørtrænet og på alle måder forberedt mig.

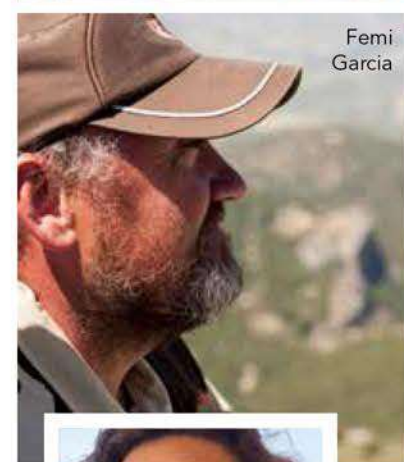
Med det faste anlæg på klippen. Med masser af tid til at forberede min skydestilling i de fire timer, vi har ventet på, at den rigtige muflon skulle rejse sig og præsentere sig i en fornuftig position. Med rutine og utallige lange bjergskud i hukommelsen så burde det være drabelig rutine at fælde væderen på den moderate afstand af 220 meter.

"300 meter skal man da kunne skyde," forklarede Mathias Knudsen engang, da jeg mødte ham på en bjergjagt i New Zealand. "Ellers kommer man jo slet ikke i gang."

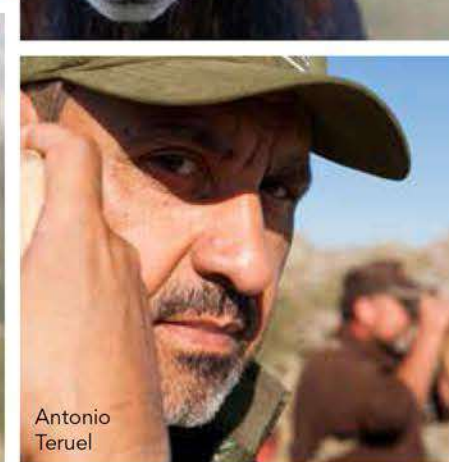
Hilario Peralta er chef for de otte rangere, der vildtforvalter i Cazorla, og han bekræfter: "De fleste jagtskud er til vildt, der befinder sig 150 til 300 meter fra skytten," og det er der en helt logisk grund til, for, når først man får øje på vildtet, så er det meget, meget vanskeligt at komme uset tættere på en de der 200-300 meter. Den mentale forberedelse skal altså også være indskudt til de lange skudhold. ▶

Europæisk muflon
Ovis aries musimon.

Femi Garcia

Antonio Teruel

Teresa Moro,
Direktør for Cazorla
National Park.

Solskoldet og på tredje ventetime afprøves en ny skydestilling, inden riflen til sidst placeres oven på en jakke.

Chefranger
Hilario Peralta

Da muflonen endelig rejser sig og står skråt med siden til, placerer jeg trådkorset på overgangen mellem hals og skulder. Sigtet er helt stabilt. Både forskæftet og bagskæftets pistolgreb er solidt placeret på en jakke oven på et klippestykke, der hænger sammen med de klippefremspring 220 meter længere fremme, hvor muflonen står.

Skuddet går, som det skal. Det kommer som en overraskelse. Der er ikke feber. Kun koncentration.

DÅRLIGT SKUD

Om det nu er den uforudsigelige vind, en ikke erkendt feber, aftræksfejl eller en kombination af det hele er ikke til at sige efterfølgende. Men den 6,2 grams tunge blyfrie kugle sidder ikke, hvor jeg havde planlagt det.

”Bestanden af mufloner er muligvis ved at presse stenbukkene væk fra de bedste områder,” forklarer direktør Moro, der derfor har iværksat en forvaltningsplan, der skal tynde ud i bestanden af mufloner i nogle af de områder, hvor stenbukkene før var talrige.

Jeg gør mit bedste og afslutter den vilde flugt, som heldigvis går i min retning, med et opfølgende skud.

Femi og Antonio lyser op. Dunk i ryggen og omfavnelser i 1700 meters højde. Vi haster frem til dyret, der forendte kraftfuldt, hvor den levede sine ti år eller lidt mere.

”Vi jager kun i nationalparkerne,” forklarer Antonio Teruel, der har haft selvstændig jagtvirksomhed i Spanien i mere end 25 år. ”Ja, det koster lidt mere end ude hos de private, men her foregår alt efter bogen. Trofæerne er lovlige, og de kommer hjem til dig, som det er aftalt,” fortsætter den erfarne outfitter, der her i det usagte henviser til en række af sager, der i løbet af årene har hobet sig op om ulovlige jagter, hvor trofæerne aldrig er nået frem til jægerne.

Fremme ved muflonen herser Femi og Antonio med det fældede dyr, der bakses frem til en lille afsats, hvor de obligatoriske trofæbilleder skal tages. Antonio er tæt på at være kompromisløs også i denne del af jagten. ”Vi skal have respekt for det vildt, vi skyder, så selvfølgelig skal der tages et ordentligt billede, der indrammer hele situationen.”

Sådan bliver det. Mit smil er nok lidt bittert. Jeg gik for vidt i min spareiver og lover mig selv i dette sekund, at næste gang tager jeg min egen riffel med – om det så skal være til Verdens ende. ■

Høje tinder og dybe dale i Cazorla

OM CAZORLA

Sierras de Cazorla, Segura y Las Villas Natural Park – altså Cazorla National Park blev etableret tilbage i 1986 og findes i den sydøstlige del af Spanien – tre til fire timers kørsel fra lufthavnen i Malaga.

Parken er en videreførelse af det 700 km² store jagtområde, som den spanske diktator Franco skabte tilbage i 1960, og parkens samlede areal er i dag på 2.099,2 km². Det er Spaniens største nationalpark og angiveligt den næststørste i Europa.

Parken inkluderer 23 mindre byer og har omkring 80.000 indbyggere, så der er store forskelle på fredningsgraden og de økonomiske aktiviteter i parkens forskellige områder.

Der er i alt otte parkbetjente ansat på fuld tid til at vildtforvalte den artsrige natur, og jagt er en helt naturlig og velkommen del af den aktive forvaltning.